

Prva se je zavedla Šrbeljka. Planila je k Orehu, mu iztrgala vile iz rok in jih vrgla v kot. Ko pa je opazila, da so krvave, jih je obrisala s predpasnikom in postavila, kjer so bile.

V tem se je oglasil v veži Martinšek. »Ljudje božji, sneži! Sneg je zumaj!« je klical s sproščenim glasom. »Slišiš, Gajšek! Sneg! Izgubil si! Pet litrov boš plačal! To bova pila! Kje si, Šrbeljka. Vidiš, da sem imel prav!«

Tedaj se je zdrznil Nac. Razširil je oči, vrgel nož proti oknu in planil na prosto.

Na vežnem pragu je zadel v Martinška, ki se je oziral po dvorišču, ki ga je pokrivala tanka bela odeja.

»Poglej, koliko ga je že! Do kolena, če poklekneš vanj!« se je nasmehnil Nacu.

Nac ni odvrnil. Stopil je v sneg in s težkimi koraki odšel na cesto. Za sabo pa je puščal velike črne stopinje.

NA PETŘINU

(OKTOBER 1938)

OTON BERKOPEC

*Mesto poje pesem.
Sozvočje milijona duš
je govornica tvoja,
čudna —
in pod mostom
slap
šumi — — —*

*Moje mesto,
preko tvojih streh
je siknil čas kakor gad,
golobje kot zastrupljeni
sedijo na njih,
boje se višin.
(Ali so to misli vtelešene
prednikov tvojih, narod češki?)
Mostovi so kakor obveze
na roki ranjeni —
Vltava!*

*Poglej, po nabrežju
Mesto poje žalostno.
so že luči
kakor lani,
ko je On umrl.
Slišiš, kako v dalji buči.
Za Vyšehradom se že temni.*

*V maju sem bil pri tebi, moj pesnik,
sredi cvetja si bil
ves žalosten
in nisem verjel
solzi v tvojih očeh,
res nisem verjel ...
Gole in črne veje
so raztegnile prste
preko tvoje glave,
na njih gnezdo
opuščeno, mokro
veter ziblje —
Približale so se nam meje,
po sto letih so zbudili te
in ti zašepetali,
kako boli,
ko tehtajo ljubezen.*

*Milijon luči —
milijon ljudi
in vsak ima svojo radost in bol —
v teh lučkah brli.*

*Včasih sem videl milijarde zvezd
in mislil, da so poljubi ljudi,
otrok in mater, deklet nedolžnih
in da goré, ker umreti ne morejo
in da le tisti od prve ljubezni
se včasih utrnejo,
v vesoljstvo odplavajo.*

*Tynska cerkev:
roke v molitev sklenjene
v nebo hrepene,
neba se dotikajo
in prosijo:*

*ne dovoli, da bi umrli kakor On pred stoletji,
ne dovoli, da nas Evropa na grmade prisili
radi resnice
in radi ljubezni
kot njega takrat.*

*Tynska cerkev!
Za njo se je večerno nebo
žalostno nasmehnilo.*

PESMI

ŠTEFAN TROS

*O, naj bo tiho in naj bo še tiše
čemu še vaša žalost za menoj?
pustim vam vse: otroke, ženo, hiše
brez grenke misli grem nocoj.*

*Čemu bi v hrup: kaj naj bi mi prebudil?
in kaj bi s hišo: kaj bi si ogrel?
in kaj bi z ženo: nikdar ne bi ljubil,
le žalost bi brez konca spet načel.*

*O, hotel priti vsem sem do srca
krvavo tolkel sem v srca zidove
prebudil nisem trdo noč brez dna.*

*Pa naj bo tiho in naj bo še tiše:
pokoj že v mraku plazi čez grobove
z mrliškim prtom znojna čela briše.*

*O, žejen sem, neskončni vir,
in moje roke polne ran, o, olje,
pijan sem, o, opojnost volje,
in vdan, o, večni mir!*

*Ne vem odkod sem, ne kam grem,
ne kje mi sosed, kje moj dom,
a hotel priti bi k ljudem,
da mi med njimi vtihne dvom.*